

Arrest

nr. 92 419 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. COPINSCHI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoekster niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 19 april 1963 in Alkhan-Yurt (Tsjetsjenië). U woonde in Tsjetsjenië. In 1996 liep uw man A.M. verwondingen op tijdens de bombardementen op Grozny (Tsjetsjenië), waar hij littekens aan overhield. In 2001 registreerde u uw huwelijk met A.M.

Op 20 oktober 2006 ging uw man naar jullie verwoeste woning in Grozny. Drie à vier mensen in militaire uniformen kwamen toe en namen hem mee. Hierna zag u uw man niet meer terug. Die nacht

keerde uw man niet terug naar huis. De volgende ochtend, op 21 oktober 2006, gingen twee familieleden van uw man naar jullie huis in Grozny. Daar vertelden de burens hen wat ze hadden gezien. Een tijd later vernam u van een voormalige klasgenoot die werkte bij de politie, dat u riskeerde gearresteerd te worden door de politie. Hij raadde u aan om Tsjetsjenië te verlaten. Op 17 december 2006 verliet u Tsjetsjenië. Op 20 december 2006 kwam u aan in Polen, waar u asiel aanvraagde. U kreeg in Polen de subsidiaire beschermingsstatus. Op 3 april 2008 vroeg u een tweede keer asiel aan in Polen. In juni 2009 ging u naar Belarus. In november 2009 keerde u uit Belarus terug naar Polen.

Dezelfde maand reed u vanuit Polen met de bus naar België, vergezeld van uw drie kinderen. Op 21 november 2009 bereikte u België. Op 24 november 2009 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hierna diende de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek in bij de Poolse autoriteiten. Op 5 februari 2010 stemden de Poolse autoriteiten in met dit overnameverzoek. Op 1 juli 2010 werd u een bijlage 26 quater betekend. U keerde echter niet terug naar Polen. Op 29 april 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Een week later kwam uw adoptiezoon B.M. (OV ...) aan in België. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw internationaal paspoort, uw geboorteakte en die van uw kinderen, uw huwelijksakte, medische attesten, een kopie van uw Russisch binnenlands paspoort, de Poolse verblijfskaarten van u en uw kinderen, uw partijboekje, uw boekje van de communistische jeugdbeweging Komsomol, uw lidmaatschapsboekje van de vakbond, een leesboekje, enkele Poolse documenten, een document over de repressie, een document over de geboorte en het overlijden van uw zoon en twee documenten over de verwondingen van uw man. Op 6 januari 2012 diende uw advocaat bijkomende medische attesten in."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, §5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verder werpt verzoekster ook de schending op van "het artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 dat de procedure voor het CGVS regelt, alsook haar functionering- Schending van het principe van het voordeel van de twijfel waarvan de asielaanvrager van moet kunnen genieten – Gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten behouden in het administratief dossier – Manifeste appreciatiefout van de verklaringen van de verzoekster nabij het CGVS, Gebrek aan het in overweging nemen van de elementen ingeroepen door de verzoekster gedurende haar asielaanvraag voor de Poolse autoriteiten – Gebrek aan het in overweging nemen van de CEDOCA-documenten met betrekking tot de algemene corruptie heersende in de Federatie van Rusland – Gebrek aan motivering van de weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming, zoals gedefinieerd in het artikel 48/4, 2, a en b van de wet van 15/12/1980".

2. 2. In een eerste middelonderdeel met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, houdt verzoekster onder het kopje "Herhaling van de principes" een uitgebreid theoretisch betoog over de interpretatie van de kernbegrippen uit de vluchtelingendefinitie om te besluiten dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen. De verwerende partij, zo stelt verzoekster, trekt haar identiteit niet in twijfel, weerlegt niet op geldige wijze de elementen van de vervolgingsvrees, houdt geen rekening met de informatie uit het in het administratief dossier gevoegde Cedoca-document, verwijst ook niet precies genoeg naar dit document nu niet wordt verduidelijk welke informatie eruit van toepassing zou zijn op verzoekster, en weerlegt niet op geldige wijze de mogelijkheid voor verzoekster om een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. 3. In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster over tot een analyse van de motieven van de bestreden beslissing. Zij roept derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht in in het licht van de vluchtelingendefinitie.

2. 4. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In de mate dat verzoekster doet gelden dat niet afdoende werd gemotiveerd omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan worden verwezen naar punt 2.14.2.

2. 5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2. 6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2. 7. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de plaatselijke ordediensten, met de politie of met militairen. Deze problemen ontstonden nadat uw man in 2006 werd meegenomen en sindsdien spoorloos is.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Allereerst bleek uit de kopieën van uw Russisch binnenlands paspoort dat u in 2008, na uw asielaanvraag in Polen, nog terugkeerde naar Tsjetsjenië. U verklaarde dat u één keer asiel aanvraag in Polen (CGVS, p. 7). Uit informatie blijkt echter dat u twee keer asiel aanvraag in Polen, namelijk op 20 december 2006 en op 3 april 2008, wat u bevestigde bij de DVZ (zie bijlage 26quater, 1/7/2010). U verklaarde dat u niet in andere landen was geweest dan België en Polen sinds 2006 (CGVS, p. 8). Volgens de stempels in uw internationaal of reispaspoort, ging u echter nog naar Belarus. Hiermee geconfronteerd bevestigde u dat u in 2008 en 2009 twee keer in Belarus was geweest om uw zus te ontmoeten (CGVS, p. 8). Uit het Russisch binnenlands paspoort dat u indiende, blijkt echter dat dit document op 13 augustus 2008 in Grozny (Tsjetsjenië) werd uitgegeven. U vertelde op geen enkel moment aan de Belgische autoriteiten dat u in 2008, 2 jaar na uw vertrek uit Tsjetsjenië, nog in de Russische Federatie zou zijn geweest. Uit uw internationaal paspoort blijkt dat u op 21 juli 2008 Polen verliet en op 29 augustus 2008, zo een twee weken nadat u in Grozny een binnenlands paspoort werd uitgereikt, Polen terug binnenkwam. Bovendien bleek dat uw moeder in juli 2008 is gestorven. U verklaarde dat u niet naar de begrafenis bent geweest (CGVS, p. 13). Uw terugkeer naar Tsjetsjenië in 2008, nadat u al asiel had aangevraagd in Polen ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees ten aanzien van de Tsjetsjeense autoriteiten of militairen (CGVS, p. 13).

In dit kader is het ook opvallend dat u stelde dat u de plaatselijke ordediensten vreest omdat ze mensen vervolgen die terugkeren naar hun land. U bevestigde dat u problemen in Tsjetsjenië riskeert omdat u de regio bent ontvlucht (CGVS, p. 9). Het feit dat u na uw asielaanvraag in 2006 in Polen, in 2008 terugkeerde naar Tsjetsjenië en zich kenbaar maakte bij de autoriteiten door er een paspoort af te halen, maakt uw bewering dat u problemen riskeert als u na uw asielaanvraag terug moet gaan naar Tsjetsjenië, weinig geloofwaardig.

Voorts bleken verschillende verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal tot drie keer toe dat u op 23 oktober 2006 met uw dochter Zuleihan, en met niemand anders, naar de commandatur (synoniem van militair commissariaat, cf. CGVS, p. 12) ging. U voegde hieraan toe dat u niet gedurfd zou hebben er met een man naartoe te gaan. U sprak daar met het hoofd van de commandatur. Het hoofd stelde dat zijn dienst niemand meenam. Daarna ging u met uw schoonbroer Baki en met een ander familielid van uw man, Apti, ook naar de ROVD (politie) van de Oktoberwijk (CGVS, p. 9-12). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u met uw schoonbroer naar het militair commissariaat ging om naar uw man te vragen, waar ze geen informatie over uw man wilden vrijgeven. Daarnaast stelde u bij de DVZ dat u de arrestatie van uw man ook ging aangeven bij de politie van de Oktoberwijk (DVZ vragenlijst, 3.5). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid wat betreft uw gezelschap bij het militair commissariaat, ontkende u dat u bij de DVZ zou gezegd hebben dat u met uw schoonbroer naar het militair commissariaat ging en herhaalde u dat u het militair commissariaat met uw dochter bezocht (CGVS, p. 13). Hiermee is de tegenstrijdigheid niet opgeheven.

Daarnaast verklaarde u tegenover het Commissariaat-generaal dat u van Apti, de zoon van de neef van uw man, vernam dat u gevaar liep als u thuis in Tsjetsjenië bleef. Apti was politieagent en zou deze informatie verkregen hebben van een majoor van de politie (CGVS, p. 12-13). Later herhaalde u dat Apti u vertelde dat u zou gearresteerd worden, misschien door federalen, als u thuis bleef. Bij de DVZ verklaarde u echter dat u een tijd na de verdwijning van uw man van een voormalige klasgenoot die werkte bij de politie, vernam dat u riskeerde gearresteerd te worden door de politie. Hij raadde u aan om Tsjetsjenië te verlaten (DVZ vragenlijst, 3.5). Bij het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u niet samen met Apti studeerde omdat hij jonger was dan u (CGVS, p. 14). Uw man is bovendien bijna tien jaar ouder dan u, zodat het weinig waarschijnlijk is dat uw man een klasgenoot van Apti zou zijn. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid wat betreft de persoon die u informeerde over het risico dat u liep (een neef van uw man of een klasgenoot), stelde u dat u deze informatie van Apti kreeg en dat u hem niet wilde in gevaar brengen (CGVS, p. 14). Hiermee is de tegenstrijdigheid niet opgeheven. Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aan.

Eveneens stipt het Commissariaat-generaal aan dat u verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw politieke activiteiten (DVZ vragenlijst, 3.5). U stelde dat u van 1983 tot begin jaren negentig lid was van de communistische partij. U was secretaris van het partijcomité op de school waar u werkte en was lid van het kiescomité in de Zavodskojwijk waar u woonde (CGVS, p. 4). U verklaarde dat u in januari 1998 één keer deelnam aan het kiescomité, toen MASCHADOV tot president werd verkozen (CGVS, p. 13). Hiervoor verrichtte u drie maanden lang agitatiewerk en had u gesprekken met kiezers. U verklaarde dat u buiten deze drie maanden nooit politiek actief bent geweest. U stelde dat u de laatste jaren niet meer deelnam aan politieke activiteiten (CGVS, p. 14-15). U stelde dat u problemen kreeg door mensen op hoge posten die u in uw tijd bij de communistische partij had geweigerd als partijlid. Door hun wraakgevoelens kreeg u bijvoorbeeld niet de posten die u wilde op uw werk (CGVS, p. 15). U kon, mede gelet op wat hierboven werd uiteengezet, echter niet aannemelijk maken dat u omwille van uw beperkte politieke activiteiten in de jaren negentig gedurende de laatste jaren voor uw vlucht uit Tsjetsjenië persoonlijk vervolgd werd.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteakte en die van uw kinderen en uw huwelijksakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De Poolse verblijfskaarten van u en uw kinderen, geven informatie over jullie verblijfstatus in Polen, maar niet over de problemen die u en uw familieleden in uw land van herkomst zouden hebben gekend. Uw internationaal paspoort geeft informatie over uw identiteit en uw reizen, maar niet over de problemen die u en uw familieleden in uw land van herkomst zouden hebben gekend en waardoor u dit land zou zijn ontvlucht.

Het Russisch binnenlands paspoort dat u indiende, is enkel een kopie van vier bladzijden uit dit paspoort. U stelde dat het originele document ergens thuis in België lag, maar u kon het niet vinden (CGVS, p. 5). De kopie van uw Russisch binnenlands paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw echtgenoot, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Dit document werd hierboven reeds uitvoerig besproken.

Uw partijboekje, uw boekje van de communistische jeugdbeweging Komsomol en uw lidmaatschapsboekje van de vakbond, leveren evenmin informatie over de problemen die u in uw land van herkomst kende. Over uw leesboekje stelde u dat dit een soort herinnering is (CGVS, p. 5). Net als de steunbrieven van de Magellanschool, dd 10/6/2010 en 13/12/2010, leveren deze documenten geen informatie over de door u aangehaalde problemen.

De documenten in het Pools omvatten twee door u handgeschreven brieven. Deze documenten zijn een verzoekschrift aan het Bestuur voor Vluchtelingen naar aanleiding van de slechte toestand van uw gezin. Het zijn brieven die u schreef aan een persoon, genaamd TABAROVA. U stelde dat deze brief over uw problemen in Polen gaat. De tweede brief schreef u naar het Poolse ministerie van Onderwijs (CGVS, p. 6). Deze brieven, evenals de andere documenten in het Pools, betreffen de problemen die u ondervond in Polen en zeggen niets over de problemen die u in de Russische Federatie zou hebben ondervonden.

Het document, dd 16/11/2006, stelt dat uw man door de Tsjetsjeense overheden werd gerehabiliteerd in nasleep van de repressie in 1944 (CGVS, p. 6). U stelde dat uw man op 20 oktober 2006 werd meegenomen door mensen in militaire uniformen. Hierna zag u uw man niet meer terug. Het is opvallend dat uw man op 16 november 2006, enkele weken na zijn verdwijning, werd gerehabiliteerd door de Minister van Binnenlandse Zaken van de Tsjetsjeense Republiek. Dit document bewijst niets over de problemen die u in de Russische Federatie zou hebben ondervonden.

U stelde dat de problemen, die u ertoe aanzetten de Russische Federatie te verlaten, begonnen in oktober 2006 na de verdwijning van uw man (CGVS, p. 8-9). Het document over de verwondingen van uw man, dd 11/3/1998, is een doorverwijzing naar de Geneeskundige Raad voor Invaliditeit. Dit document betreft de verwondingen die uw man in augustus 1996 tijdens de beschietingen van

Grozny opliep, waardoor hij zes maanden werkongeschikt werd. De epicrise, dd 4/5/2000, stelt dat uw man in 2000 een maand werd opgenomen in het ziekenhuis omwille van dezelfde verwondingen. Deze documenten leveren dan ook geen bewijs van de problemen die de aanleiding vormden voor uw vlucht in 2006.

Het document over uw zoon Djenghis-Khan, staven zijn geboorte en overlijden. U stelde dat uw zoon in oktober 2000 omkwam wegens een explosie van een mijn (CGVS, p. 3). U verklaarde dat u niet wilde dat uw andere kinderen ook zoiets zou overkomen (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen, en omwille van het feit dat u Rusland pas in 2006 ontvluchtte, blijkt dat het overlijden van uw zoon in 2000 niet de concrete aanleiding was om uw land van herkomst te verlaten. De attesten in verband met Djenghis-Khan leveren dan ook geen bewijs van de problemen die de aanleiding vormden voor uw vlucht.

U stelde dat u sinds anderhalf jaar naar de psycholoog en de psychiater gaat in België (CGVS, p. 6). Hieromtrent diende u verscheidene documenten in. Wat betreft het medisch attest van dokter KERCH, moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat ernstige twijfels bestaan over de waarde van de door deze arts uitgereikte attesten en in dit verband tegen deze arts een gerechtelijk onderzoek loopt.

Het psychologisch rapport, dd 22/8/2011, van psychologe CONROTTE stelt onder meer dat u getekend bent door verschillende rouwgevallen en gewelddadige evenementen die u in Tsjetsjenië meemaakte. De brief van psychologe CONROTTE, dd 15/2/2011, is gericht aan uw advocaat. Het psychologisch rapport van psychologe CONROTTE, dd 8/12/2011, beschrijft kort uw psychologische situatie. Het medisch rapport van psychologe ARNOULD en sociaal assistent FLABAT, dd 14/12/2011, beschrijft uitgebreid de psychologische toestand van u en uw kinderen. Het rapport stelt dat uw man, volgens u, werd vermoord. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal had u nochtans verklaard dat niemand uw man na zijn verdwijning ooit terugzag, noch levend, noch dood (CGVS, p. 9). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u nergens dat uw man vermoord zou zijn. Deze ongerijmdheid is opmerkelijk. Het rapport vermeldt verder dat u verschillende trauma's onderging en dat u een posttraumatische verwarring kent, die werd veroorzaakt door de oorlog. Deze documenten bevatten echter geen concreet begin van bewijs met betrekking tot de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend en waardoor u uw land van herkomst zou hebben verlaten. Het evolutierapport van dokter MAISIN, dd 12/12/2011, stelt dat u wordt opgevolgd in het kader van een ernstige posttraumatische stress als gevolg van uw ervaringen tijdens de oorlog en tijdens uw ballingschap. De arts vermeldt dat uw psychologische toestand verbetert. Dokter MAISIN voegt hieraan toe dat de medicatie die u inneemt, aanleiding kan geven tot cognitieve problemen op het niveau van uw geheugen. Uit geen enkele van de attesten die u indiende, blijkt evenwel dat u weldegelijk geheugenproblemen of cognitieve problemen heeft. Nergens in de attesten wordt immers melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens, waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Bijgevolg kunnen bovenvermelde tegenstrijdigheden, die de kern van uw asielaanvraag raken, niet door de door u ingediende attesten verklaard worden. Deze attesten kunnen bovenvermelde vaststellingen (de tegenstrijdigheden in uw verklaringen en de afhaling van uw Russisch binnenlands paspoort in Grozny in augustus 2008) bijgevolg niet verklaren.

De brief van psychologe LHOIST, dd 6/10/10, is gericht aan uw advocate. Dit document bevat enkel praktische informatie en zegt niets over uw concrete psychologische problemen. De brief van psychologe LHOIST, dd 9/6/2010, is gericht aan de DVZ. Dit document vermeldt over uw toestand enkel dat u in uw land van herkomst al voor een depressie werd behandeld. De rest van dit document betreft de situatie van uw zoon Khalid. Ook de ongedateerde aanvraag van dokter Pelcer, het ongedateerde Russisch medisch attest, het Russisch medisch attest, dd 27/11/2006, en de Russische epicrise, dd 21/1(?)2003, betreffen de medische problemen van uw zoon Khalid (CGVS, p. 10).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense

strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.8.1. Het uitgangspunt van de verwerende partij om te komen tot de thans bestreden beslissing is dat in de huidige, complexe Tsjetsjeense situatie, de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet kunnen volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk is.

2.8.2. Verzoekster stelt het volgende :

“A

Ter inleidende titel, dient er te worden onderstreept dat het CGVS op geen enkele gemotiveerde manier de gegronde vrees tot vervolging ingeroepen door de verzoekster ter ondersteuning van haar asielaanvraag, met name dat :

1°) zij maakt deel uit van één van de « risicogroepen » volgens het CEDOCA- document « Federatie van Rusland/Tsjetsjenië » opgesteld op datum van 20 juni 2011 opgesteld en voorgelegd aan het CGVS ter ondersteuning van talrijke Tsjetsjeense dossiers.

Inderdaad, volgens dit CEDOCA-document, « Personen die verdacht worden aan hulp aan de strijders kunnen in sommige gevallen een zeer ernstige veiligheidsrisico lopen. Dit werd geïllustreerd door de geruchtmakende zaak van Rizvan Albekov. De man werd in juli 2009 in het dorp Dzhugurty, Kurchaloevskiy rayon, gearresteerd door de ordediensten en dezelfde dag in het dorpscentrum afgezet door mannen in camouflage uniform die hem doodschoten na hem ten overstaan van een groepje dorpsgenoten gevraagd te hebben of hij de strijders hielp. ». (stuk 3).

Inderdaad, het CGVS weerlegt niet op geldige wijze dat de echtgenoot van de verzoekster, op datum van 20 oktober 2006, aangehouden zou zijn geweest door mannen in militair uniform, waarschijnlijk omwille van de aanwezige littekens over zijn lichaam, littekens, die volgens de Federaal Russische/Tsjetsjeense autoriteiten, een teken zijn van zijn toebehoren tot de Tsjetsjeense rebellen.

Inderdaad, het CGVS weerlegt niet op de geldige wijze dat de verzoekster, omwille van haar matrimoniale band met haar echtgenoot, die verdwenen is sinds 20 oktober 2006, en louter op deze basis, zich, in haar hoofde, een gegronde vrees tot vervolging kan doen gelden in de zin van het 1ste artikel van de Conventie van Genève en van het artikel 48/3 van de wet van 15/12/1980.

2°) Volgens het CEDOCA-document opgesteld op datum van 20 juni 2011 en getiteld « Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië », opgesteld door het CGVS en waarvan kopie is gevoegd in bijlage aan het administratief dossier van de verzoekster :

- het geweld in Tsjetsjenië beperkt zich reeds enkele jaren niet meer tot het gewapend conflict, maar manifesteert zich vooral in mensenrechtenschendingen door het regime van Ramzan Kadyrov die eerder te maken hebben met de consolidatie van een autocratisch bewind. Daarnaast komen ze ook voor in het kader van criminele zaken. De mensenrechtenschendingen door de autoriteiten kenmerken zich door hun willekeurig karakter en beperken zich niet enkel tot personen die al dan niet terecht door de autoriteiten gelieerd worden met de rebellen. Dit betekent dat de precieze motivatie voor deze acties niet steeds duidelijk of begrijpbaar is. In gelijkaardige omstandigheden zal dus niet iedereen dezelfde behandeling krijgen of hetzelfde risico lopen.*

- De schendingen doen zich onder de vorm van onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen, foltering tijdens detentie, buitenrechtelijke executies, vergeldingsacties tegen familieleden van al dan niet vermeende strijders, opsluiting in geheime detentiecentra. Dit gaat gepaard met een klimaat van straffeloosheid.*

- Ook gebeuren er nog steeds ontvoeringen in Tsjetsjenië, waarna sommige personen verdwijnen, en waarvoor volgens onafhankelijke waarnemers in de meeste gevallen de Tsjetsjeense autoriteiten verantwoordelijk zijn. Memorial toont aan dat de omstandigheden van de ontvoeringen en verdwijningen in het overgrote deel van de gevallen wijzen op de betrokkenheid van de autoriteiten of van gewapende*

groepen die met de autoriteiten samenwerken. (...) Vooral sinds in 2009- 2010 de werking van Memorial sterk bemoeilijkt werd en omdat de bevolking bang is om wantoestanden aan te klagen, is het moeilijker geworden om een correct beeld van de situatie te krijgen. Na ontvoeringen of arrestaties worden de opgepakte personen soms geslagen of gefolterd om al dan niet valse bekentenissen over zichzelf of over familieleden af andere af te dwingen. Ook is er nog steeds melding van illegale detentiecentra.

- Personen die verdacht worden van hulp aan de strijders kunnen in sommige gevallen een zeer ernstig veiligheidsrisico lopen.

- Personen die via' een amnestieregeling terug -in het gewone leven zijn gestapt kunnen ook een verhoogd risico lopen op vervolging door de autoriteiten, evenals hun familieleden. Naast een officiële amnestieregeling bestaat in Tsjetsjenië ook nog wat gemeenzaam de "grijze amnestie" wordt genoemd. Rebellen kunnen, onder de bescherming van Ramzan Kadyrov, overstappen naar de Tsjetsjeense ordediensten. Het spreekt voor zich dat deze overstap risico's inhoudt, Ramzan Kadyrov zelf is immers hun enige garantie dat ze niet vervolgd worden voor hun activiteiten bij de rebellen. Er bestaat voor deze personen vaak een mogelijkheid om hun werk voor de Tsjetsjeense ordediensten later stop te zetten, ze zouden dan immers vervolgd worden omwille van hun rebellenverleden.

- Familieleden van (vermoedelijke) strijders worden door de autoriteiten verantwoordelijk gehouden voor de daden van hun verwanten. De Tsjetsjeense autoriteiten hebben regelmatig waarschuwingen geuit aan de familieleden, dat er represailles zouden volgen als ze hun zonen niet zouden kunnen overhalen om de wapens neer te leggen. Dergelijke represailles doen zich voor onder de vorm van het platbranden van de huizen van familieleden, uitsluiting van de families uit hun leefgemeenschap, of vervolging van familieleden. In 2008 en 2009 vonden er meerdere gevallen van brandstichting van de huizen van familieleden van vermeende strijders plaats. Een laatste brandstichting die door Human Rights Watch werd opgetekend, gebeurde in maart 2010 in Shali.

- Zoals de mensenrechtenorganisatie Memorial in zijn laatste rapport uiteenzet, zijn statistieken over het aantal slachtoffers, aantal strijders, aantal en soorten gewelddaden niet betrouwbaar. De Russische autoriteiten geven tegenstrijdige informatie en Memorial geeft bij de statistieken die het publiceert aan dat ze slechts het topje van de ijsberg weergeven.

- Er moet ook opgemerkt worden dat niet noodzakelijk alle incidenten die zich de voorbije periode voordeden, direct aan het conflict gelieerd kunnen worden. Het is niet altijd duidelijk wie de daders zijn, wat de motieven zijn en wat het beoogde doel was. Bovendien is het mogelijk om met zekerheid te weten of zogenaamde vermeende strijders al dan niet effectieve strijders waren. Volgens de autoriteiten zijn de personen die gedood werden tijdens speciale operaties daadwerkelijk strijders, terwijl hun familieleden verklaren dat het burgers waren zonder banden met gewapende groepen. Ook lokale waarnemers en de Raad van Europa verwijzen naar meerdere getuigenissen van gevallen is dat ze voordien door ongeïdentificeerde leden van de ordediensten gearresteerd werden. Sommige van deze slachtoffers zouden geen enkele band met de strijders hebben.

Er met dus, op basis van de informatie-elementen behouden in het CEDOCA- document gevoegd aan het administratief dossier van de verzoekster, beschouwd worden dat deze, in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland - Tsjetsjenië, het risico zou lopen op een arbitraire aanhouding - om reden van haar matrimoniale band met haar echtgenoot, die verdwenen is sinds 20 oktober 2006 - dit met name door leden van de Tsjetsjeense ordediensten, in welk geval hij blootgesteld werd aan onmenselijke en vernederende behandelingen en / of van foltering, alsook iedere vorm van fysieke en/of verbale intimidatie, zowel ten aanzien van haar als ten aanzien van haar kinderen.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat dit element volledig geluidloos is gebleven bij het CGVS in het kader van het onderzoeken van de aanvraag tot internationale bescherming geformuleerd door de verzoekster.

Er blijkt echter duidelijk uit hetgeen vooraf gaat dat de verzoekster, om reden van voorgenoemde elementen, blootgesteld is aan vervolgingen, niet alleen vanwege de Federaal Russische en/of Tsjetsjeense autoriteiten.”

en :

“1°) Met betrekking tot de actuele situatie in Tsjetsjenië

(...)

- Ter inleidende titel, dient er te worden opgeworpen dat dit eerste deel van de motivatie van de bestreden beslissing niet enkele irrelevant is, maar bovendien totaal tegengesproken wordt door documenten voorgelegd door het CGVS ter ondersteuning van de bestreden beslissing.

Inderdaad, de vraag gesteld aan de asielinstanties is te weten of, in huidig geval dat hen is voorgelegd, de kandidaat-vluchteling kan beweren te genieten van de bescherming georganiseerd door het 1ste

artikel van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en door het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en noiet om te bepalen of er wel of niet een "militair offensief bestaat op grote schaal, gevoerd door het Russische leger over het geheel van het Tsjetsjeens territorium" (vrije vertaling)

In huidig geval, is de gestelde vraag aan de asielinstanties extreem eenvoudig : kan de verzoekster zich op een geldige wijze een bescherming doen gelden, voorzien door het 1ste artikel van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De verzoekster heeft uitgelegd dat haar echtgenoot, waarvan het lichaam meerdere littekens vertoonde naar aanleiding van verwondingen opgelopen tijdens de bombardementen van Grozny in 1996, aangehouden is geweest in hun familiaal domicilie - verwoest - te Grozny op datum van 20 oktober 2006, dit door mannen in militair uniform, en sinds deze aanhouding, is de echtgenoot van de verzoekster verdwenen, zonder enig spoor achter te laten ; dat, naar aanleiding van deze verdwijning, de verzoekster vernomen heeft, door middel van een lid van de familie van haar echtgenoot, dat ze eveneens het risico liep om aangehouden te worden door de autoriteiten indien ze bleef in Tsjetsjenië.

In het licht van de informatie behouden in het CEDOCA-document gevoegd aan het administratief dossier, is het duidelijk dat de verklaringen van de verzoekster perfect plausibel zijn en dat ze overeen komen met de elementen gekend in deze materie.

Inderdaad, volgens het CEDOCA-document waarvan sprake, is verduidelijkt dat :

- Het geweld in Tsjetsjenië beperkt zich reeds enkele jaren niet meer tot het gewapend conflict, maar manifesteert zich vooral in mensenrechtenschendingen door het regime van Ramzan Kadyrov die eerder te maken hebben met de consolidatie van een autocratisch bewind. De mensenrechtenschendingen door de autoriteiten kenmerken zich door hun willekeurig karakter en beperken zich niet enkel tot personen die al dan niet terecht door de autoriteiten gelieerd worden met de rebellie. Die betekent dat de precieze motivatie voor deze acties niet steeds duidelijk of begrijpbaar is. In gelijkaardige omstandigheden zal dus niet iedereen dezelfde behandeling krijgen of hetzelfde risico lopen.
- Bepaalde categorieën van personen in Tsjetsjenië lopen echter een hoger risico om geïsoleerd te worden door de autoriteiten.
- De schendingen doen zich voor onder de vorm van onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen, foltering tijdens detentie, buitenrechtelijke executies, vergeldingsacties tegen familieleden van al dan niet vermeende strijders, opsluiting in geheime detentiecentra.
- Familieleden van (vermoedelijke) strijders worden door de autoriteiten verantwoordelijk gehouden voor de daden van hun verwanten. De Tsjetsjeense autoriteiten hebben regelmatig waarschuwingen geuit aan de familieleden, dat er represailles zouden volgen als ze hun zonen niet zouden kunnen overhalen om de wapens neer te leggen. Dergelijke represailles doen zich onder de vorm van het platbranden van de huizen van familieleden, uitsluiting van de families uit hun leefgemeenschap, of vervolging van familieleden.

Dit element verduidelijkt eveneens dat leden van de familie van de vermoedde rebellen, eveneens het risico lopen om te worden aangehouden en vastgehouden, hetgeen overeenkomt met de verklaringen van de verzoekster terzake.

De verzoekster zal, in het vervolg van huidig beroep, aantonen dat haar verklaringen met betrekking tot de ondervonden problemen vanaf het jaar 2006, duidelijk, gedetailleerd en coherent zijn en overeenkomen met de informatie perfect gekend door het CGVS in verband met de situatie in Tsjetsjenië, voor iedere persoon die ervan verdacht wordt om hulp - welke deze ook mag zijn - te verlenen aan de boéviks.

Vanaf dan, zal de verzoekster aantonen, dat ze vreest, in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland, en meer bepaald naar Tsjetsjenië, van vervolgd, aangehouden, gefotlerd te worden en zelfs gedood te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten, dit om de loutere reden van de matrimoniale band met haar echtgenoot, verdwenen sinds 20 oktober 2006."

2.8.3. Uit deze uiteenzetting blijkt dat verzoekster in essentie doet gelden dat zij deel uitmaakt van de risicogroepen volgens het Cedoca-document van 20 juni 2011 als zijnde gelieerd aan de rebellen, om reden van haar matrimoniale band met haar echtgenoot, die wordt beschouwd als een strijder en door toedoen van de Tsjetsjeense ordediensten is verdwenen sedert 20 oktober 2006, en dat zij om die reden wel degelijk zal worden blootgesteld aan vervolgingen.

2.8.4. Verzoeksters uiteenzetting zou desgevallend maar kunnen worden bijgetreden voor zover zij daadwerkelijk aannemelijk zou kunnen maken dat zij wordt vervolgd omwille van vermeende banden met de rebellen, *in casu* haar echtgenoot. De verwijzing naar de situatie zoals ze zich voordoet in haar land van herkomst, en die door de verwerende partij niet wordt ontkend, volstaat niet om aan te tonen dat zij wordt bedreigd en vervolgd. Zoals dat immers uit het betrokken Cedoca-document, getiteld : "Subject related briefing –Russische Federatie / Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië",

gedateerd op 20 juni 2011, blijkt, is de verwerende partij genoegzaam kunnen komen tot de vaststelling dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd is maar complex blijft, dat de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen in omvang en intensiteit, dat het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië opnieuw volledig in handen is van Tsjetsjenen, dat tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, ook vrijwillig terugkeerden, dat de gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd, dat niettemin in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen, dat deze schendingen divers van aard zijn (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en een gericht karakter hebben, dat hiervoor in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn en dat om die reden de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, maar integendeel, een individueel onderzoek van de elementen van de asielaanvraag zich opdringt. Dit laatste blijkt ook uit het standpunt van het UNHCR dat integraal aan het document werd toegevoegd. Het louter behoren tot een sociale groep kan terzake dan ook geen bewijs vormen voor de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekster toont voorts met haar betoog niet aan dat de voormelde informatie niet mocht worden betrokken bij de beoordeling van haar asielaanvraag, noch maakt zij aannemelijk dat er verkeerd gebruik van werd gemaakt.

2.9. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk maakt aangezien (i) verzoekster geen consistente verklaringen verstrekte met betrekking tot haar doen en laten of verblijfplaatsen sinds 2006 en een en ander slechts toegeeft na confrontatie met bepaalde gegevens in haar internationaal paspoort; (ii) de gegevens en aanwijzingen die voorliggen (cf. data reizen; overlijden moeder; datum afgifte intern paspoort) redelijkerwijze doen aannemen dat verzoekster in 2008, i.e. twee jaar na haar oorspronkelijke vlucht, is teruggekeerd naar Tsjetsjenië hetgeen haaks staat op de door haar voorgehouden vrees; (iii) verzoekster incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot een aantal aspecten die raken aan de essentie van de ingeroepen problemen die verzoeksters gezin naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen (cf. bezoeken aan het militair en politiecommissariaat; wijze waarop verzoekster kennis zou hebben genomen van de bedreigingen); (iv) er géén concrete aanwijzingen voorhanden zijn op grond waarvan aangenomen kan worden dat de (beperkte) politieke activiteiten die verzoekster in de jaren negentig heeft gehad actueel een probleem zouden vormen; (v) verzoekster géén documenten bijbrengt die *an sich* van aard zijn om te doen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of voor het lijden ernstige schade zoals bepaald inzake de regelgeving rond subsidiaire bescherming. Het komt dus aan verzoekster toe om deze bevindingen *in concreto* te weerleggen.

2.10.1. Met betrekking tot de eerste vaststelling, met name dat verzoekster geen consistente verklaringen verstrekte met betrekking tot haar doen en laten of verblijfplaatsen sinds 2006 en een en ander slechts toegeeft na confrontatie met bepaalde gegevens in haar internationaal paspoort, werpt zij tegen dat ze nooit verklaard heeft, na haar vlucht uit Tsjetsjenië in december 2006, terug te zijn gekeerd naar Tsjetsjenië of zelfs naar de Russische Federatie. Het loutere feit dat zij effectief Polen heeft verlaten tussen 21 juli 2008 en 29 augustus 2008 om zich naar Wit-Rusland te begeven, kan volgens haar géén element vormen dat toelaat om te besluiten dat ze effectief naar Tsjetsjenië zou zijn teruggekeerd in deze periode. Verzoekster betoogt verder dat het standpunt van de verwerende partij, met name dat het op 13 augustus 2008 afgeleverde intern Russische paspoort het bewijs levert van het feit dat zij naar Tsjetsjenië zou zijn teruggekeerd, in strijd is met het gekende gegeven dat corruptie omnipresent is in de Russische Federatie en het bijgevolg mogelijk is om elk document te verkrijgen mits betaling van smeergeld. Verzoekster verwijst daarbij naar het Cedoca-document tch2008-140w van 2 september 2008 waaruit blijkt dat het mogelijk is om tegen betaling een intern paspoort en nationaliteit te ontvangen, hoewel er geen garantie bestaat dat deze ook geldig zijn. Verzoekster stelt duidelijk te hebben uitgelegd beroep te hebben gedaan op haar zus, die zich zelf heeft gewend tot derden, die tegen betaling van een som geld gezorgd hebben voor het afleveren van dit nieuw intern Russisch paspoort voor verzoekster, dit zonder dat zij zich opnieuw naar de Russische Federatie of Tsjetsjenië zou hebben begeven. Deze mogelijkheid is reëel volgens de informatie die ter beschikking is van de verwerende partij en wordt niet op een geldige wijze weerlegd, zo stelt verzoekster nog.

Zij wijst er voorts op dat ze op geen enkele manier werd geconfronteerd gedurende haar gehoor door het Commissariaat-generaal, met betrekking tot een vraag betreffende de aflevering van haar nieuw intern Russisch paspoort, dit terwijl artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 zulks wel oplegt, zodat deze bepaling werd geschonden.

2.10.2. Artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”*

De toelichting bij het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat deze bepaling *“de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

Een schending van de voormelde bepaling kan derhalve niet dienstig worden aangebracht. Verder is de commissaris-generaal niet verplicht tijdens het gehoor zelf om de asielzoeker te confronteren met de informatie waarover hij beschikt (RvS 22 september 2004, nr. 135.204). De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415)

Daarbij komt nog dat verzoekster haar tegenargumenten aangaande de vaststellingen van de verwerende partij genoegzaam kan doen gelden in haar verzoekschrift, zoals zij dat ook heeft gedaan.

2.10.3. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoekster met haar uiteenzetting geen antwoord biedt op de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij tijdens het gehoor aanvankelijk verklaarde één keer asiel te hebben gevraagd in Polen, terwijl uit andere stukken van het dossier is gebleken dat zij dat twee keer heeft gedaan, en dat zij verklaarde niet in andere landen te zijn geweest dan België en Polen, en pas nadat zij met de reisstempels van haar paspoort werd geconfronteerd, toegaf ook nog in Belarus te zijn geweest om haar zus te bezoeken. De vaststelling dat verzoekster hieromtrent aanvankelijk niet de ware toedracht van de feiten vertelde, doet ten eerste afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Daarbij komt nog dat de verwerende partij kan worden gevolgd waar die stelt dat op grond van het geheel van de gegevens die voorliggen -met name de data van de in- en uitreizen in Polen (21 juli 2008- 29 augustus 2008); het overlijden van verzoeksters moeder in juli 2008; de datum (13 augustus 2008) en de plaats van afgifte van het intern paspoort (Grozny)- op goede gronden aangenomen kan worden dat verzoekster zich in 2008 wel degelijk terug naar haar land en regio van herkomst heeft begeven, hetgeen niet te rijmen valt met de door haar voorgehouden vervolgingsvrees. Daarbij kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat niet kan worden ingezien waarom verzoekster in die periode überhaupt een nieuw Russisch intern paspoort liet aanmaken en dat de informatie waarnaar zij verwijst om aan te tonen dat door corruptie om het even welk document kan worden bekomen, melding maakt van het feit dat deze documenten inderdaad tegen betaling worden verstrekt door ambtenaren. Nu het intern Russisch paspoort is aangemaakt op basis van de werkelijke identiteitsgegevens van verzoekster, en verzoekster dus uit eigen beweging –het feit dat dit met behulp van derden gebeurde doet hieraan geen afbreuk- opnieuw onder het voetlicht is getreden van de autoriteiten die ze beweert te vrezen, terwijl op geen enkele wijze wordt verklaard waarom een intern Russisch paspoort nodig is voor iemand die beweert niet meer te zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië en slechts op bezoek ging bij haar zus in Belarus, moet minstens worden vastgesteld dat verzoekster een onnodig risico heeft genomen dat niet te rijmen valt met de door haar geschetste vervolgingsvrees.

2.11.1. Voorts dient erop gewezen dat verzoeksters verklaringen op een aantal essentiële vlakken tegenstrijdig zijn met deze die werden afgelegd op de dienst Vreemdelingenzaken, meer bepaald wat betreft bezoeken aan het militair en politiecommissariaat enerzijds en de wijze waarop verzoekster kennis zou hebben genomen van de bedreigingen.

2.11.2. Ten aanzien van de eerste tegenstrijdigheid doet verzoekster gelden dat het perfect aannemelijk is dat haar verklaringen met betrekking tot de persoon die haar vergezeld heeft naar het militaire commissariaat op een incorrecte wijze werd neergepend gedurende haar gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de aanwezige ambtenaar of tolk haar verklaringen mogelijks door mekaar hebben gehaald.

2.11.3. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoekster de door haar afgelegde verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, die ze nu tracht te discrediteren, voor akkoord ondertekende nadat haar deze in het Russisch ter bevestiging werden voorgelezen en dat er

geen enkele concrete indicatie in het rechtsplegingsdossier voorhanden is waaruit blijkt dat er zich effectief een vertaal- of communicatieprobleem zou hebben gesteld. Verzoekster doet dus niet meer dan het uiten van een blote bewering, die niet van aard is de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

2.11.4. Met betrekking tot de tweede tegenstrijdigheid over de persoon die haar op de hoogte bracht dat ze gevaar liep indien ze in Tsjetsjenië bleef, stelt verzoekster dat ze duidelijk heeft uitgelegd dat ze, gedurende haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bang was om de zogenaamde Apti te vermelden, omdat ze schrik had deze bloot te stellen aan gevaar, hetgeen, rekening houdende met het klimaat waarin verzoekster gedurende meerdere jaren heeft geleefd, niet verwonderlijk is.

2.11.5. Er valt echter in alle redelijkheid niet in te zien waarom verzoekster bang zou zijn geweest om een en ander ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden, doch op het Commissariaat-generaal zonder aanwijsbare reden dergelijke schroom zou hebben overwonnen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Derhalve mag van de asielzoeker ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoeksters aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster biedt dus geen afdoende reden om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen.

2.11.6. De hiervoor beoordeelde zwaarwichtige tegenstrijdigheden vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kernelementen van het asielrelaas, zodat ze van aard zijn om de geloofwaardigheid ervan verder te ondermijnen. Dat door de verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid werd opgeworpen met betrekking tot de verklaringen die zij in Polen aflegde naar aanleiding van haar asielaanvraag en deze die ze in België heeft afgelegd, een indicatie voor het gegeven dat haar relaas geloofwaardig is temeer nu de verklaringen werden afgelegd met een periode van vijf jaar ertussen, doet hieraan geen afbreuk. Gelet op de thans reeds vastgestelde incoherenties kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar verklaringen op geen enkele manier als incoherent of onwaarachtig zouden kunnen worden beschouwd. Overigens moet erop worden gewezen dat de motieven van de bestreden beslissing als een geheel moeten worden gelezen, en dat hierna zal blijken dat ze, samengelezen, de bestreden beslissing kunnen dragen.

2.12.1. Verzoekster stelt dat haar voormalige politieke activiteiten –die gedocumenteerd werden- niet betwist worden, en merkt op dat de commissaris-generaal nalaat om objectieve documenten voor te leggen waaruit blijkt dat het toebehoren tot de communistische structuren onder het Sovjetregime of het behoren tot de Tsjetsjeense machtsstructuren van president Maskhadov geen elementen zouden vormen die verzoekster hebben blootgesteld aan een verhoogd risico op vervolgingen vanwege de federale Russische autoriteiten of de Tsjetsjeense autoriteiten.

2.12.2. De Raad stelt dienaangaande vast dat, terwijl de verwerende partij oordeelde dat verzoekster niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij omwille van haar beperkte politieke activiteiten in de jaren '90 gedurende de laatste jaren voor haar vlucht uit Tsjetsjenië werd vervolgd, omdat zij buiten drie maanden activisme in 1998 nooit politiek actief was en de laatste jaren niet meer deelnam aan politieke activiteiten, verzoekster in wezen niks anders doet dan de bewijslast om te keren door te stellen dat geen objectieve gegevens worden voorgelegd door de verwerende partij die aantonen dat uit deze gegevens geen vervolgingsvrees kan voortvloeien. Zoals dat reeds eerder werd gezegd komt het aan verzoekster toe om aan te tonen dat haar vraag om internationale bescherming gerechtvaardigd is en moet de verwerende partij niet aantonen dat de feiten onwaar zouden zijn. Gelet op de zeer beperkte politieke activiteiten van verzoekster, bijna vijftien jaar geleden en een gebrek aan concrete elementen die daar anders over zouden doen denken, treedt de Raad de verwerende partij ter zake bij.

2.13.1. Verzoekster benadrukt dat de door haar voorgelegde stukken, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden door de beslissing, wel degelijk een begin van bewijs uitmaken van de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten. Zij verwijst te dezen naar het gegeven dat het geweten is dat iedere Tsjetsjeense man die littekens draagt op het gezicht of op het lichaam – zoals haar partner – beschouwd kan worden als iemand die deelgenomen heeft aan de strijd gedurende de Tsjetsjeense oorlogen, dit

aan de zijde van de Tsjetsjeense strijders, en aldus blootgesteld is aan de gekende mensenrechtenschendingen door toedoen van de federale Russische, of republikeinse Tsjetsjeense strijdkrachten. Wat betreft het neergelegde rehabilitatiedocument op naam van haar echtgenoot, merkt verzoekster bovendien op dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten om zich van een aantal relevante gegevens te vergewissen, i.e. de stappen ondernomen om de rehabilitatie te bekomen, de tijd verstreken tussen het indienen van de aanvraag en de uiteindelijke beslissing dienaangaande en de vraag of het überhaupt onmogelijk is dat (vermoedelijke) Tsjetsjeense strijders geen rehabilitatie kunnen bekomen naar aanleiding van de deportaties die plaats hebben gehad onder het Sovjetregime.

2.13.2. De Raad heeft hiervoor al geoordeeld dat de verklaringen van verzoekster met betrekking tot haar persoonlijke vervolgingsvrees omwille van haar matrimoniale band met haar echtgenoot niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zoals de verwerende partij in haar nota terecht stelt, hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, doch zij kunnen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas herstellen. Dit is des te meer het geval nu de stukken die verzoekster bijbrengt, zoals omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, hoewel deze wel een bewijs kunnen vormen met betrekking tot een aantal gegevens die niet uitdrukkelijk betwist worden, als dusdanig géén enkel uitsluitel vormen met betrekking tot de ingeroepen vervolgingsfeiten. Verzoekster voelt zich dan wel gegriefd door dit standpunt van de verwerende partij, maar gaat, behoudens wat betreft het rehabilitatiedocument, dat hierna aan bod komt, niet in concreto in op de beoordeling ervan, terwijl die beoordeling door de Raad pertinent wordt bevonden en staande blijft. Daarbij weze herhaald dat een verwijzing naar de algemene situatie niet aannemelijk maakt dat iemand daadwerkelijk wordt vervolgd: verzoekster kan dus niet zonder meer verwijzen naar de littekens van haar echtgenoot en de passages die daaraan in de landeninformatie worden gewijd om een dergelijke vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

2.13.3. Waar verzoekster, met betrekking tot het rehabilitatiedocument een aantal kanttekeningen plaatst bij het argument van de verwerende partij dat het *“opvallend (is) dat uw man op 16 november 2006, enkele weken na zijn verdwijning, werd gerehabiliteerd door de Minister van Binnenlandse Zaken van de Tsjetsjeense Republiek”* in de zin dat niet afdoende is aangetoond dat een rehabilitatie in de gegeven omstandigheden niet mogelijk zou zijn, dient erop gewezen dat de door haar uiteengezette argumenten niet dienstig worden aangebracht, nu vaststaat dat het document geen aanwijzing in zich houdt van de problemen die haar ertoe zouden hebben gebracht Tsjetsjenie te verlaten en dus überhaupt geen bewijs vormt van de vermeende vervolgingsfeiten.

2.14.1. In een derde middelonderdeel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dienaangaande wat volgt :

“Ter onderzoek van het CEDOCA-document gevoegd aan huidig beroep, dient er te worden vastgesteld dat er verduidelijkt is dat :

- *De autoriteiten niet weerleggen van over te gaan tot publieke aanhoudingen om rebellen te vernietigen maar eveneens verdwijningen in elkaar steken. De verdwijning van personen vormt nog steeds een probleem in Tsjetsjenie. De organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens benadrukken dat het voornamelijk de Tsjetsjeense ordediensten zijn die zich schuldig maken aan ontvoeringen en verdwijningen.*
- *Folteringingen zijn veel voorkomend zowel in het kader van aanhoudingen, als bij verdwijningen.*
- *In oktober 2009, heeft het Comité voor de Rechten van de Mens van de VN verklaard bezorgd te zijn met betrekking tot « het persisterend vermelden van folteringingen en van vernederende behandelingen » in Tsjetsjenie.*
- *De verdachte of effectieve rebellen lopen het risico op een arbitraire aanhouding, alsook van slechte behandelingen of van folteringingen gedurende hun detentie (of ze nu wettelijk is of niet). (...) Volgens lokale observators en voornamelijk het laatste rapport van de PACE, zijn er meerdere getuigenissen die melding maken van het feit dat de lichamen van de verdachte rebellen duidelijk tekenen van folteringingen vertoonden en waarvan men weet dat ze werden aangehouden voorheen door niet- geïdentificeerde leden van de ordediensten.*
- *De personen die hun hulp aanbieden aan rebellen lopen eveneens het risico, eventueel zeer hoog.*
- *Op algemene manier, kan men benadrukken dat indien een persoon al is het maar één keer de aandacht trekt van de ordediensten, deze een groot risico loopt van te worden gesurveilleerd door hun op permanente manier. Er is dus een risico dat dergelijk persoon meerdere keren zou worden aangehouden en eventueel gefolterd zou worden op dit ogenblik door de ordediensten, (vrije vertaling)*

- *Op basis van de informatie hiervoor genoemd, kan men niet uitsluiten dat de verzoekster en leden van haar familie, in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland, meer bepaald in Tsjetsjenië, het slachtoffer zouden kunnen worden van foltering, zware psychologische druk en / of vernederende of onmenselijke behandelingen.*
- *Er kan dus niet op een serieuze manier worden weerlegd, ondanks het gebrek aan « zware bedreigingen tegen haar leven om reden van een onzichtbaar geweld in geval van een intern of internationaal conflict », de verzoekster en leden van haar familie het slachtoffer zouden kunnen zijn van foltering, zware psychologische druk en / of van onmenselijke of vernederende behandelingen.*
- *Door haar beslissing louter te gronden op de elementen opgenomen in dit deel van de bestreden beslissing, het CGVS legt simpel en gewoon zekere informatie gevoegd in bijlage naast zich neer, informatie opgesteld door het CGVS zelf en dat in staat stelt om de actuele situatie in Tsjetsjenië te beschouwen, zou kunnen passen in de definitie van « zware aantastingen », voorzien door het artikel 48/4, § 2, b van de wet van 15/12/1980.*
- *Men kan ook niet anders dan vast te stellen dat het CGVS enkele verwijst in haar bestreden beslissing, naar het artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15/12/1980, dit zonder voor ogen te houden dat twee andere mogelijkheden worden voorzien door het voorgenoemde artikel 48/4.*
- *Het CGVS blijft dus in gebreke van de bestreden beslissing te motiveren in het licht van het artikel 48/4, § 2, a en b.*
- *Welnu, alsook werd onderstreept hiervoor, stellen de CEDOCA-documenten gevoegd in bijlage aan het administratief dossier en in bijlage gevoegd aan huidig beroep, niet in staat om uit te sluiten dat de verzoekster en leden van haar familie in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië, het voorwerp zouden uitmaken van « zware aantastingen », zoals gedefinieerd door het artikel 48/4, b.*
- *Uit hetgeen vooraf gaat volgt dat door de bestreden beslissing te nemen, het CGVS het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 heeft geschonden, ingevoerd door het artikel 26 van de wet van 15 september 2006.”*

2.14.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk en reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoekster verwijst naar de elementen van haar asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat zij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij in de gegeven context in gebreke zou zijn gebleven de bestreden beslissing te motiveren in het licht van de voormelde bepalingen, kan niet worden aangenomen: uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en voert evenmin afdoende elementen aan die, in weerwil van wat de verwerende partij daarover stelt, erop zouden kunnen wijzen dat er in haar land van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.15. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS